

ALŽBĚTA KOMRSKOVÁ

DCERA
ZTRACENÝCH
BOHŮ

FRAGMENT

Dcera ztracených

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alžběta Komrsková
Dcera ztracených bohů
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DCERA ZTRACENÝCH BOHŮ

ALŽBĚTA KOMRSKOVÁ

FRAGMENT

Copyright © Alžběta Komrsková, 2020

Cover photos © Petrenko Andriy; Kozlik; Gilmanshin; In Green; Lasha Kilasonia; Elnur; Seregam; Claire McAdams / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4820-8

ISBN e-kniha 978-80-253-4909-0 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ISBN e-kniha 978-80-253-4910-6 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-kniha 978-80-253-4911-3 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

*Dědovi Vasilovi – tomu nejlepšímu vypravěči,
jakého jsem kdy poznala.*

VZPOMÍNKA

Labyrint je má nejranější vzpomínka. Když zavřu oči, spatřím ho, očima sotva tříletého dítěte. Vidím jeho vysoké zdi, které chrání to, co se ukrývá uvnitř. Anebo možná chrání nás venku. Ať už je ten tvor uvnitř cokoliv, není mnoho lidí, kteří by setkání s ním přežili. Přesto se každoročně najde spousta chlapců, kteří zkoušejí štěstí a přízeň bohů. Pouze jednou za celou dobu existence Labyrintu se o to pokusila žena.

Má matka.

Vzpomínka na Labyrint patří mezi moje nejcennější, protože je to má jediná vzpomínka na matku. Na druhou stranu bych si ji nejraději vymazala z hlavy. Není to totiž vůbec pěkná vzpomínka. Když zavřu oči, vidím dvojici mužů, jak vlečou mou matku po prašné cestě vedoucí z Labyrintu. V uších mi zní hlasitý řev a duté nárazy ozývající se zpoza vysoké železné brány, která odděluje zvědavce postávající kolem od té hrůzy uvnitř. Cítím strýcovy silné ruce kováře, jak se snaží mě otočit a ušetřit pohledu na vlastní matku pokrytou prachem a hustou krví řinoucí se z rány na krku. Ztěžka oddechuje a očima slepě téká po šokovaném davu, který ji obklopuje. Najednou se její pohled na okamžik projasní a setká se s mým.

Její rty němě zformují dvě slova: „Nevěř jim.“

Pak její oči, černé jako sama noc, navždycky vyhasnou.

1.

Sedím na nízké kamenné zídce ohraničující olivový sad. Od moře fouká slaný větřík a pohrává si se suchými stébly trávy. Zem je vyprahlá, ale slunce jako by to nebralo na vědomí. Dál neúprosně pálí. Stočím pohled k vesnici pod sebou. Kamenné domky s odlupující se bílou omítkou se krčí nalepené jeden na druhý, jako by se bály nějaké strašlivé stvůry, která na ně číhá v moři.

Moje rodná vesnice. Je maličká. Dokonce tak malá, že nemá ani vlastní název. Říká se jí Nisída podle ostrůvku, na kterém se nachází. A ten není o moc větší. Není tu vůbec nic zajímavého. Olivovníky, ovce a pár rybářských bárek.

Odmalička sním o tom, že odsud jednoho krásného dne uteču. Seberu se a odpluji poznávat daleké kraje. Možná na západ, přes moře až k Solu, věčnému městu, odkud vládne císař celému známému světu. Možná na jih, poznávat vyprahlé pouště, kde ani olivovníky nerostou. Anebo na daleký sever, kam se ještě nikdo nikdy neodvážil.

Pohledem zabloudím ke skalnatému ostrovu na obzoru a rozlehlé stavbě na jeho vrcholu. Možná to není tak úplně můj vlastní sen, pomyslím si hořce. O útěku snila i má matka. Jenže cesta pryč vede přes Labyrint.

Jediná loď, která opouští tohle bohy zapomenuté místo, odváží statečné chlapce, kteří se dokázali dostat na konec Labyrintu přes příšeru skrývající se za jeho vysokými zdmi. Přežití v Labyrintu je jediná vstupenka na loď, která každý rok připluje na několik týdnů uprostřed horkého léta. Na jeho sklonku se těch pár přeživších na lodí a odpluje za zapadajícím sluncem, kde na ně čeká sláva a bohatství. Stanou se bojovníky Císařské gardy.

„Arisbé!“ vyruší mě z myšlenek rozčilený hlas. Dole pod kopcem, na okraji vesnice, stojí malá ženská postava a zuřivě na mě mává. Teta Sibella. I na tu dálku poznám, že je na mě našťvaná. Protočím oči, protože vím, že to neuvidí, ale nakonec se zvednu a rychle seběhnu kopec.

„Arisbé,“ zopakuje Sibella přísně mé jméno. „Nezapomínej na své povinnosti. Na kopci můžeš vysedávat, až budeš mít vše hotové.“

„Omlouvám se, tetičko,“ řeknu pokorně, přestože bych nejraději znovu protočila panenky. Teta po mně šlehne podezřívavým pohledem a pokyne mi rukou, abych ji následovala do vesnice. Projdeme několika úzkými uličkami, dlážděnými plochými kameny, až se ocitneme před nízkými dřevěnými dveřmi do našeho domu.

Vstoupíme dovnitř a ocitneme se v kuchyni. Čeká nás příprava večeře. Zatímco teta připravuje ryby a zeleninu, já mám na starosti pečení chleba. Proti jiným rodinám na ostrově máme štěstí – v běžný den si můžeme dovolit chléb, který někteří jedí pouze ve svátky. Nisída není dostatečně velká na pěstování obilí, a tak jsme závislí na tom, co nám přiveze císařská loď.

Mlčky se pustím do práce. Snažím se soustředit na těsto před sebou, ale nedokážu se ubránit kradmým pohledům z malíčkého okénka vedoucího na dvůr, za kterým se nachází strýcova kovárna. Ozývá se z ní hlasité bušení a syčení páry.

Mnohem raději bych pomáhala strýci v kovárně, ale jak mi teta často opakuje, není to práce pro ženy. Navíc strýc už jednoho pomocníka má – svého syna Lusia, mého bratrance. Je o dva roky starší než já, za pár týdnů oslaví devatenácté narozeniny. Jednou převezme po strýci kovárnou, stejně jako muži v generacích před ním. Kovářské řemeslo se předává z otce na syna.

„Běž zavolat strýce a Lusia k večeři,“ přikáže mi Sibella, když máme hotovo. Ani nestačí dokončit větu a já už jsem v polovině dvora. Opráším se od mouky a vběhnu do přitímné kovárně, které prosvětlují jasné plameny. Do obličeje mě udeří horoucí vzduch a známá vůně rozpáleného železa.

„Ari,“ osloví mě strýc přezdívkou, jakmile si mě všimne, a po tváři osmahnuté neúprosným sluncem i žářem výhně se mu roztáhne úsměv. „Přišla jsi nám pomoci?“

„Vždyť víš, že bych mnohem raději pracovala tady v kovárně než v kuchyni, strýčku,“ povzdechnu si a zamračím se do ohně. „Není to fér.“

Strýc mě místo odpovědi chápavě poplácá po rameni. Jeho ruka je velká téměř jako má hlava. Strýc je chlap jako hora, tak jako správný kovář má být.

„Až budu kovářem já, nechám tě pomáhat,“ ozve se Lusius zpoza strýčka a otře si špinavé ruce do kožené zástěry. Je skoro stejně tak vysoký jako strýc, ale chybí mu jeho mohutnost a rozložitá ramena.

„To doufám.“ Moc dobře vím, že to není pravda. Za pár měsíců mi bude osmnáct. Většina dívek v mém věku je dávno vdaná. Já však jako sirotek bez věna nejspíš nejsem ta nejlepší partie. Sibelle bych to nikdy nepřiznala, ale na jednu stranu jsem ráda, že mi nedokáže najít ženicha. „Přišla jsem vás zavolat k večeři.“

Společně se vrátíme do obytné části domu. Posadíme se kolem stolu, strýc Andros v čele. Než se pustíme do večere, obětujeme část jídla bohům a skloníme hlavy k modlitbě. V našich končinách světa je uctívání prastarých bohů součástí každodenního života, přestože jejich jména byla dávno zapomenuta. Vím, že ostatní se modlí k bohům pro ochranu a děkují za jídlo na talíři před sebou. Já je v duchu usilovně prosím, aby se mi podařilo dostat z Nisídy pryč. Abych dostala možnost spatřit alespoň jednou za svůj život i něco jiného než moře táhnoucí se daleko za obzor a stádečka ovcí mezi olivovníky a vinicemi.

Dokončíme své modlitby a pustíme se do jídla. Večere probíhá v nezvyklém tichu. Lusius obvykle ani na okamžik nezavře pusu a zahrnuje nás novinkami o ostrově, jako by snad nebylo nic zajímavější než nově narozená jehňata a rekordní množství ryb, které se podařilo rybářům ulovit. Dnes se však soustředěně věnuje svému jídlu a po očku pokukuje po svých spolustolovnících.

„Děje se něco, Lusie?“ zeptám se konečně. Bratránek provinile vzhledne a naprázdno otevře ústa, jako by chtěl něco říct, ale najednou zapomněl, jak se používají hlasivky.

„Lusie,“ napomene svého syna Sibella. Lusius se nervózně zavrtí.

„Chtěl bych vám něco říct,“ řekne a odkašle si. Pak ode mě odvrátí pohled, jako by snad nechtěl vidět mou reakci na své sdělení. „Já se přihlásil... přihlásil jsem se do Labyrintu.“

Šokovaně na něj zírám. Teta Sibella si zakryje ústa a zalapá po dechu. Strýc prudce vstane, až málem převrátí stůl.

„Lusie! Přece víš, co Labyrint znamená pro naši rodinu,“ zahřímá. Lusius se přikrčí, jako by očekával políček. *Samozřejmě*, že to ví. Labyrint znamená smrt mé matky, strýcovy sestry. O Labyrintu se u nás doma nemluví.

„Já vím,“ zašeptá téměř neslyšně s pohledem upřeným do země.
„Ale já to prostě musím zkusit. Mám pocit, že bych to mohl zvládnout...“

„Máš pocit? Jsi snad bláznivá ženská, Lusie? Ambrosii to stálo život!“ okřikne ho prudce strýc. Při zmínce o matce sebou trhnu. Zalije mě vlna horkého vzteku a já se ho ani nepokouším krotit.

„Nebyla bláznivá,“ vyjedu ostře. Strýc po mně střelí pohledem. Jeho obvyklý přátelský úsměv je ten tam.

„Ty mlč, Arisbé,“ sykne teta a chytí mě za ramena. Její utlé prsty se mi zaryjí do kůže. Slyším za sebou její přidušený dech. Stále je v šoku z oznámení svého jediného syna.

„Víš, kolik lidí tam za můj život zemřelo?“ ptá se strýc naléhavě Lusia. „Jen pro příslib slávy a bohatství?“

„Moje matka nechtěla slávu,“ skočím mu znovu do řeči. Srdce mi divoce buší. „A neudělala to pro peníze!“

„Tím bláznivější to bylo!“ vrátí se strýc pohledem ke mně. Oči mu žhnou hněvem a jeho široká ramena se chvějí. „Kdyby nebylo té její bláznivé touhy vidět svět, byla by pořád mezi živými!“

Mlčky mu oplácím pohled a zatínám zuby, abych ve vzteku neřekla něco, čeho bych později litovala. Například to, že ve mně se skrývá úplně stejná touha.

Lusius nic neříká, jen nás beze slova pozoruje. V očích mu vidím tichý vzdor. Ví, že si to nerozmyslel. Ani nemůže. Jakmile je jeho jméno na seznamu, bylo by jeho smazání nesmírnou potupou. Zbabělostí. Je nejstarším synem svých rodičů. Je nepsaným pravidlem, že by měl zkusit štěstí v Labyrintu. Jednou to přijít muselo. Strýc se ztěžka posadí na dřevěnou lavici.

„Lod' tu ještě není,“ pronese Sibella prosebně a pevně sevře Lusiovu ruku. „Možná je ještě čas...“

„Ne, matko,“ přeruší ji Lusius pevným hlasem. „Už jsem rozhodnutý. Brzy mi bude devatenáct. Chci to zkusit letos.“

S těmi slovy se Sibelle vysmekne a vyrazí ke dveřím. Cestou o mě zavadí pohledem a omluvně kývne hlavou. Sleduji jeho záda, dokud nezmizí v temnotě kovárny.

2.

Ráno mě probudí tupé rány. Rozespale otevřu oči a zamžourám na nebe za oknem. Slunce ještě nevyšlo. Zaposlouchám se do zvuků přicházejících zvenku. Přichází z kovářny, ale nejsou to obvyklé zvuky kování železa. Vytřu si z očí ospalky a vystrčím hlavu z okna. Na dvoře nikdo není, ale vrata kovářny jsou otevřená. Ve spěchu se obleču a zapletu si vlasy do jednoduchého copu.

Když vejdu do kovářny, spatřím Lusia v zapadlém rohu mezi úhlednými komínky dřeva. Svírá dlouhý meč a upírá soustředěný pohled na slaměného panáka před sebou. Nevšiml si mě. Chvilí přešlapuje na místě a párkrát nemotorně švihne mečem. Čepel zasviští vzduchem.

„Pěkný meč,“ pronesu do ticha. Lusius leknutím nadskočí a ohlédne se přes rameno. Když mě spatří, viditelně se mu uleví.

„Vykoval jsem ho sám,“ řekne s náznakem hrdosti v hlase a opatrně vykročí mým směrem. Propaluji ho nečitelným pohledem. Od jeho včerejšího oznámení u večere jsme spolu nemluvili. Pořád si nejsem jistá, jak se ohledně jeho účasti v Labyrintu cítit.

„Vlastně ti závidím,“ povzdechnu si nakonec, abych prolomila ticho. „Jestli se ti povede proběhnout Labyrintem, podíváš se na západ. Vlastně na úplně všechny světové strany.“

„Nezlobíš se?“ zeptá se a posadí se na kamenný okraj vyhaslé výhně.

„Jenom proto, že nemůžu jet s tebou.“

Lusius se zasměje a zakroučí hlavou. „Ještě nikam nejedu. Kdoví, jak to celé dopadne. Možná měl otec pravdu. Celé je to bláznovství.“

Nechci mu dávat za pravdu, ale přikývnu.

„Rozhodl jsem se trénovat,“ vysvětlí své počínání a máchne mečem k opelichanému slaměnému panákovi v rohu kovárny. Na zemi pod ním leží hromádka stébel.

„Mohla bych ti pomoci,“ navrhnou. „Můžeme trénovat spolu.“

Lusius se na mě nevěřícně otočí a tmavé obočí mu překvapeně vyletí vzhůru. Vzдорovitě mu pohled opětuje.

„No tak,“ přemlouvám ho. „Jako když jsme byli malí, pamatuješ? Když jsme si hráli na dvoře na vojáky s dřevěnými meči.“

„To si teda pamatuju,“ zasměje se a v očích mu zajiskří. „A taky si moc dobře pamatuju, jak moje máma vyváděla, když tě viděla!“

„Asi by byla spokojenější, kdybych tenkrát místo her s mečem vyšívala,“ ušklíbnu se. Lusius spustí meč špičkou k zemi a položí mi dlaň na rameno v konejšivém gestu.

„Nedělá to proto, že by tě neměla ráda, Ari,“ pošeptá, snad ve strachu, aby ho teta Sibella nezaslechla. „Jsi pro ni jako vlastní dcera. Ona prostě jen nechce, abys dopadla jako tvoje máma.“

Svěším ramena a sklopím pohled. „Nejspíš má pravdu. Kdyby se máma tenkrát smířila s tím, že prožije svůj život na tomhle bohy zapomenutém kousku země, byla by tu teď s námi.“

Ale stejně nedokážu k matce cítit nic jiného než bezbřehý obdiv. Kde vzala odvalu postavit se té bájně stvůře? Strýci to nikdy ani nepřišlo na mysl. Nejspíš proto, že byl se svým životem na Nisídě spokojený. Nepotřeboval ke štěstí vůni dalek.

„Na,“ křikne na mně Lusius rozverně, čímž mě vytrhne z úvah o matce. Když zamyšleně zvednu pohled, spatřím ho, jak třímá naše dva staré dřevěné meče. Jsou menší, než pamatuji. Než se naději, jeden mi přistane v ruce. Také je mnohem lehčí než v mých dětských vzpomínkách.

„Můžeme?“ zeptá se Lusius, ale než stihnu odpovědět, provede výpad a vyrazí mi meč z ruky. Překvapeně vyjeknu a oženu se po něm. „Hej! Nebyla jsem připravená! S tou stvůrou to nebudeš mít tak jednoduché.“

„Spíš než na meč spoléhám na své rychlé nohy,“ zasměje se a podá mi mou provizorní zbraň. Tentokrát jsem to já, kdo provede první výpad. Naše dřevěné meče z dětství se do sebe zaklesnou.

Ani jeden neznáme pravidla boje, a pokud by nás sledoval někdo zkušenější, nejspíš by se chytal za hlavu. Při té myšlence se mi sevře žaludek. Má Lusius vůbec nějakou šanci? Máma taky nejspíš spoléhala na to, že netvorovi uteče. Jenže smrt běhá mnohem rychleji než obyčejný smrtelník. Z myšlenek mě vytrhne úder do ramene. Meč je sice jen ze dřeva, ale i tak to bolí.

„Musíš dávat pozor!“ křikne na mně Lusius vesele. Loupnu po něm pohledem a sevru svou zbraň pevněji. „Jen počkej!“

Byli bychom se po sobě oháněli dřevěnými meči celý den, ale sotva se nad obzorem objeví první paprsky ranního slunce, do kovárny vejde strýc Andros.

„Dobré ráno,“ upozorní nás na svou přítomnost mírným hlasem. Já i Lusius jako jeden muž schováme své provizorní zbraně za záda.

„Nebojte, já to na vás Sibelle neřeknu,“ uklidní nás. Pak si všimne meče ležícího na okraji výhně. Zvedne ho a zkoumavě jím otáčí, aby ho viděl ze všech stran. Nakonec přejede prstem po ostří. „To je tvá práce, Lusie?“

„Ano, otče,“ přitaká Lusius a nervózně polkne. Strýc má ve tváři nečitelný výraz. Nedokážu posoudit, zda se mu výtvar jeho syna líbí.

„Je to dobrý meč,“ prohlásí nakonec mírně a položí ho zpět na výheň. Lusius dlouze vydechne úlevou.

„Možná bych... možná bych vám měl něco ukázat,“ povzdechne si strýc po krátkém zaváhání. Zvědavě na něj pohlédnu. Strýc si roztržitě přejede dlaněmi po kožené kovářské zástěře a vykročí k velké dřevěné truhle v rohu kovárny.

Zatajím dech. Mockrát jsem přemýšlela o jejím obsahu, který stráží masivní zámek. Strýc si přes hlavu přetáhne koženou šňůrku. Klíč, který se houpe na jejím konci, jsem nikdy neviděla. Skrýval se v bezpečí pod zástěrou na strýcově hrudi. Klíček padne do zámku jako ulitý a s tichým cvaknutím ho odemkne. Napjatě sleduji, jak strýc odklopí víko, ale přes jeho mohutnou postavu nevidím, co se skrývá uvnitř.

„Patřil Ambrosii,“ zašeptá strýc zachmuřeně. Pak konečně vytáhne obsah truhly na světlo. Je to meč. Kratší než ten, který vykoval Lusius, ale delší než naše dřevěné zbraně. Čepel se leskne v raném slunci, jako by ji někdo pravidelně leštil. Rukojeť je strohá, bez ozdob, přesto má v sobě její tvar určitou ladnost.

Je dokonalý.

„Patřil mámě?“ vydechnu překvapeně. Žádný meč se v mé jediné vzpomínce na matku nevyskytoval, a tak jsem přijala jako holý fakt, že se rozhodla proběhnout Labyrint s prázdnýma rukama. „Nevěděla jsem, že šla do Labyrintu s mečem. Že opravdu chtěla s netvořem bojovat.“

„Vykovala ho sama,“ řekne strýc s pohledem upřeným na zbraň a ignoruje mou poznámku o boji. Oči má zamlžené vzpomínkami.

„Pracovala na něm celé měsíce. Otec ji nic z kovařiny nenaučil, ale ona ho tajně sledovala při práci. Když začal učit řemeslo mě, vždycky byla někde poblíž. Co vím, nikdy nezkusila vykovat nic jiného než tento meč. Byla to její posedlost. Vždy, když otec navečer odešel do taverny, rozdmýchala výheň a pustila se do práce. Občas jsem jí pomáhal, ale na meči chtěla pracovat sama.“

Bez dechu zírám na meč v jeho ruku. Je nádherný. Výtvar mé matky. Stále tomu nemohu uvěřit. Během jediného okamžiku jsem se dostala ke své matce blíže než za svůj dosavadní život.

„Kdybych věděl, jaké s ním má úmysly, hodil bych ho tenkrát do moře,“ prohlásí strýc Andros hořce. „Nikdy by mě nenapadlo, že půjde do Labyrintu. Žádná žena tam nikdy nevkočila, natož aby se vrátila živá. Bylo to čiré šílenství.“

„Byla to její jediná možnost, jak se dostat odsud pryč,“ zašeptám. Strýc ke mně vzhledne a v očích se mu zračí smutek.

„Proč jí život tady nestačil? Měla tu rodinu. Měla tu tebe.“

Při jeho slovech sebou trhnu. Ne že by mě nikdy nenapadlo nad jejím činem uvažovat takto, ale nedokážu si připustit, že mě chtěla opustit.

„Vzala by mě s sebou.“

Strýc na to nic neřekne, jen mě soucitně poplácá po rameni. A ani nic říkat nemusí. Ví, co se mu honí hlavou. Kdyby proběhla Labyrintem, *i kdyby* se stala vojákem v Císařské gardě, nikdy by ji nenechali s sebou vzít sotva tříleté dítě. Pevně stisknu čelisti. V očích mě pálí slzy vzteku, ale nedovolím jim přetéct.

Strýc Andros zvedne meč do výšky. „Ambrosie odvedla skvělou práci.“

„Mohl bych si ten meč vzít? Chci říct, do Labyrintu,“ vydechne Lusius, který nás dosud mlčky pozoroval, a s posvátnou úctou sevře

jílec. Pak mečem párkrát zkusmo zašermuje. Jeho pohyby postrádají jistotu.

Bodne mě osten žárlivosti. Moc dobře vím, že mně by ten meč byl naprosto k ničemu, ale stejně se nedokážu pichlavého pocitu krivdy zbavit. Byl mé matky, mám na něj nárok. Je to mé jediné dědictví. Nahlas však nic neřeknu.

Strýc Andros k mé úlevě zavrtí hlavou. „Ten meč je prokletý. Ambrosii nepřinesl nic jiného než smrt.“

Lusius zklamaně svěsí ramena, ale nedovolí si nic namítnout. Místo toho podá matčin meč zpět svému otci a sám sevře meč vlastní výroby.

„K tréninku ho snad použít můžeme, ne?“

„Nejsem sice žádný zkušený bojovník,“ odpoví Andros, „ale myslím, že pár věcí bych tě naučit mohl.“

Aniž by mi věnovali další pohled, pustí se do tréninku. Chvilí sedím na okraji výhně a sleduji je, ale oči mi neustále kloužou k meči mé matky ve strýcových rukou. Cítím, jak mi v hrudi klíčí semínko závesti. Kdybych se narodila jako chlapec, mohla bych to být teď já, koho by strýc učil šermu. Měla bych příležitost dostat se z tohoto protivně maličkého ostrova. Místo toho mi nezbývá než přihlížet.

Nakonec se zvednu a tiše zmizím, aniž by si Andros s Lusiem mého odchodu vůbec všimli. Místo abych zamířila do domu za tetou Sibellou, proplížím se zadními vrátky ven. Víím, že dostanu za své toulání vynadáno, ale momentálně je to mnohem přijatelnější představa než ty nekonečné hromady prádla, které čekají na vyprání.

Slunce již stojí vysoko na obloze, a tak na ulici potkám několik žen mířících na nábřeží, kde se nachází skromné tržiště. Nenápadně se k nim připojím. Vzrušeně si o něčem šeptají a divoce přitom ges-

tikulují rukama. Pokusím se zachytit, co je tak rozrušilo, ale mluvím příliš potichu.

Čím blíže jsme tržišti, tím více lidí plní ulice. Nechápat se rozhlédnu. Co se tady u všech bohů děje? Nikdy jsem se v naší vesnici nemusela prodírat davy. Málem upadnu na zem, když se kolem mě bezohledně prožene skupinka rozjařených chlapců. Rozzářené oči upírají na horizont. Rozbuší se mi srdce a rozběhnu se za nimi. Něco se děje. Už jsem na tržišti, ale jsem příliš malá na to, abych přes hlavy sousedů, mačkajících se jeden na druhého uprostřed toho nepochopitelného davu, viděla, co způsobilo ten rozruch. Je tu snad celá vesnice. Konečně se mi podaří procpat na samý okraj přístavního mola. Pak ji spatřím.

Císařská loď.

Na několik okamžiků zapomenu dýchat. Co tu dělá tak brzo? Císařská loď se neměla na obzoru objevit ještě pár týdnů. Lusius měl mít ještě spoustu času na přípravu. Zdá se, že nejsem jediná, koho napadají podobné myšlenky. Několik žen začne hlasitě plakat. Nejspíš myslí na své syny, které jim osud vezme mnohem dříve, než čekaly. Pár lidí začne provolávat slávu císaři.

Nevšímám si humbuku, který se na tržišti strhl, a proplétám se davem pryč. Musím to říct strýci.

Jakmile se dostanu z tržiště, mohu se konečně rozběhnout, protože ulice jsou úplně prázdné. Všichni stojí na nábřeží a sledují loď. Celá zadýchaná vpadnu na dvůr.

„Lusie!“ zakřičím jako smyslů zbavená a vtrhnu do kovárny. Strýc i Lusius, doteď hluboce soustředění na šerm, se překvapeně otočí. Zapřu se rukama o kolena a divoce oddechuji.

„Co se děje, Ari?“ zeptá se strýc, zatímco se marně snažím popadnout dech.

„Loď,“ vydechnu. „Už je tady.“

3.

Slunce se pomalu chýlí k západu a teta Sibella stále pláče. Za celý život jsem ji nikdy plakat neviděla, a najednou jako by ten přívál slz nedokázala zastavit. Společně se chystáme na slavnost, která je vystrojena na počest příjezdu císařské lodi, která se před několika dny objevila na obzoru. Na počest zahájení letošního Labyrintu. Sibella mi splétá dlouhé černé vlasy do složitého účesu a já se jí vyhýbám pohledem.

„Nemusíme tam jít,“ řeknu tiše, když ucítím, jak mi její zbloudilá slza kápne na odhalené rameno.

„Samozřejmě, že musíme,“ opáčí Sibella zdánlivě pevným hlasem a prudce si setře slzy z tváří. „Co by na to řekli lidé? Náš syn je na seznamu. Musíme tam jít.“

Neodvážím se jí odporovat, a tak jen mlčky sklopím pohled a dál poslouchám její tiché vzlyky. Když je můj účes hotový, pomůže mi s oblékáním. Zatímco teta na sobě má bělostný peplos, který sahá až k zemi a zakrývá jí ramena, mně jako neprovdané ženě náleží jednoduchý zelený chitón z hrubé látky odhalující paže. Tetička mi přes ramena přehodí plášť a sepne ho kovovou sponou.

Ozve se zaklepání na dveře. Aniž by čekal na pozvání, Lusius vstoupí dovnitř. Sibella rychle skryje uplakané oči v dlaních.

„Můžeme jít?“ zeptá se Lusius netrpělivě. Stejně jako já je ve svém nejlepším oblečení a vlasy má pečlivě učesané. Oči se mu třpytí nedočkavostí.

„Sluší ti to, Lusie,“ vyhrknu a prudce vstanu, abych mu zakryla výhled na plačící matku.

„Tobě také, Ari,“ usměje se na mě.

„Dost řečí, mládeži,“ řekne Sibella až příliš veselým tónem. Oči má zarudlé od pláče. „Měli bychom vyrazit, jestli nechceme přijít pozdě na zahájení.“

Připojí se k nám i strýc Andros, také oděn ve svátečním, a společně vyrazíme k tržišti, kde se slavnosti konají. Je to poprvé od úmrtí mé matky, kdy naše rodina na slavnost zavítá. V době, kdy jsme na ni ještě každoročně chodili, jsem byla příliš malá, než abych si něco pamatovala, ale o dva roky starší Lusius očividně nějaké vzpomínky na slavnosti má. Možná proto nedokáže skrýt své nadšení, navzdory zachmuřeným tvářím svých rodičů.

Když dorazíme na tržiště, slunce pomalu mizí za obzorem a jeho nazlátlé paprsky osvětlují majestátní císařskou loď, která zakotvila několik desítek metrů od břehu. Pobřeží je příliš skalnaté na to, aby připlula až k molu, a tak se vojáci i lodní posádka musí ke břehu dopravit na malých dřevěných člunech s vesly.

Dav shromážděný na veřejném prostranství hučí nedočkavostí. Poté, co se loď objevila na obzoru, trvalo několik dní, než vojáci konečně připluli do Nisídy. Náš ostrůvek se sice nachází nejbližší Labyrintu, ale také je nejmenší a nejméně důležitý, císařovi vyslanci tedy nejprve navštívili ostatní ostrovy v našem okolí.

Z doslechu vím, že jsou v každé vesnici hojně pohoštění, protože žádná z osad se nechce nechat zahanbit těmi ostatními. Stejně tak dobře to ale mohou být jen obyčejné povídačky, protože nikdo

z Nisídy nikdy nevstoupil na jiný z ostrovů. Jednotlivé ostrovy jsou od sebe totiž příliš vzdálené – naše obyčejné rybářské loďky by tak daleko od břehů padly za oběť divokým mořským vlnám a prudkému větru. Traduje se sice, že rozlehlé Archájské ostrovy, jichž je Nisída součástí, dříve byly námořnickou velmocí, ale už staletí nikdo nepostavil plavidlo větší než pár metrů.

Uprostřed nábřeží stojí dlouhý masivní stůl a na něm leží neuvěřitelné množství jídla tolika barev, až z toho oči přecházejí. Zelenina, ovoce, maso, ryby i chléb a spousta vína, rudého jako krev. Sbíhají se mi sliny, ale moc dobře vím, že ta hostina tu není pro nás, ale pro císařovy vojáky.

Protlačíme se na okraj davu, abychom viděli, jak malé dřevěné čluny přirážejí ke břehu a vojáci se hrnou ven. Jsou v plné zbroji, jako by nám chtěli ukázat, s kým máme tu čest. Fascinovaně si prohlížím krásné meče a dlouhá kopí, která někteří z vojáků svírají v ruce.

Když se všichni vojáci vylodí, bez jediného povelu se seřadí do formace. Působí hrozivě, přestože nejsou v plném počtu – část Gardy totiž trvale zůstává v Solu, aby chránila císaře. Pak se z jejich středu oddělí jeden z mužů a předstoupí před dav ztichlý posvátnou úctou a strachem. Nejspíš to není úplně obyčejný voják, protože na rozdíl od zbroje ostatních je ta jeho vytepaná podle tvaru jeho těla a z ramen mu splývá dlouhý nachový plášť. Jako neter kováře musím obdivovat práci, kterou výrobce jeho zbroje odvedl. Muž srazí paty a plynulým pohybem, jako by to dělal už tisíckrát, si sundá nádherně zdobenou přilbici s protáhlými lícnicemi. Odhalí nám tak svou opálenou, hladce oholenou tvář s ostře řezanými rysy a husté hnědé vlasy. Přejede pronikavým pohledem dav shromážděný před sebou a poté lehce skloní hlavu v pozdravu.

„Dobří lidé Nisídy,“ pronese zvučným hlasem a doširoka rozpráhne paže. Všichni podvědomě zatají dech. „Mé jméno je Drusus Avilius Magnus a jsem novým velitelem Císařské gardy.“

Jako dítě bez otce mám pouze jedno jméno, a tak se na okamžik neubráním závisti. Muž přede mnou zná nejenom svého otce, ale určitě celou řadu svých předků. Vsadila bych se, že jeho rod je velmi významný. A on sám určitě také, jinak by za jeho jménem nebyl přídomek Magnus. Na velitele se mi však zdá příliš mladý, může mu být sotva třiadvacet let.

„Stejně jako mí předchůdci doufám, že i letos se ke mně na cestě do Solu připojí mnoho statečných bojovníků,“ dodá a s rukou na hrudi se obyvatelům Nisídy lehce pokloní. „Nechť slavnosti započnou!“

Lidé začnou tleskat a jásat jako smyslů zbavení. Několik mladíků začne provolávat slávu císaři. Je mezi nimi i Lusius. Velitel Drusus a jeho muži se posadí podél dlouhého stolu a pustí se do jídla. Okamžitě se k nim seběhne několik dívek s karafami vína. Poháry nezůstanou ani na okamžik prázdné. Odněkud se rozezní hudba a zpěv a někteří lidé se dávají do tance.

Lusius vyrazí za ostatními chlapci, kteří se chystají pokořit Labyrint, a jeho rodiče se dají do řeči se sousedy. Já však nedokážu odtrhnout pohled od vojáků kolem stolu. Přestože moc dobře vím, že vojáci původem z Archájských ostrovů se slavností nikdy neúčastní, hrdlo mi svírá představa, že matka mohla být mezi nimi. Kdyby se jí podařilo netvora obelstít a proběhnout Labyrintem, mohla tam teď sedět mezi vojáky, celá ve zbroji a se svým nádherným mečem u pasu, neohrožená bojovnice s dlouhými černými vlasy a temnými očima.

Čím déle nad tím však přemýšlím, tím víc mi ta představa připadá naprosto scestná. Vzali by mezi sebe ženu? Přesto se nedokážu

zbavit zárodku toho bláznivého nápadu, který mi od chvíle, kdy jsem spatřila loď na obzoru, klíčí v hlavě. Možná bych mohla zkusit štěstí v Labyrintu i já. Sice se mi už jen při té představě klepou kolena hrůzou, ale zároveň mě při myšlence na opuštění Nisídy zalévá euforie.

Jak večer postupuje a vojákům se mysl zamlžuje vínem, rozdílly mezi nimi a obyvateli Nisídy jako by se postupně rozplývaly. Vojáci se pouští do diskuzí s místními, někteří se nechávají krásnými dívkami svést k tanci. Jen jediná osoba zůstává stále ve střehu – velitel Drusus. Sedí v čele stolu, popíjí víno, které si nechává ředit vodou, a s mírným úsměvem pozoruje dění kolem sebe. Jeho oči zůstávají ostrážité, jako by čekal, že se z moře každou chvílí vynoří nepřítel.

Hlavou mi projede spásná myšlenka. Mohl by něco vědět o Labyrintu. Je přece velitelem Císařské gardy – určitě ví, jaké monstrum se skrývá uvnitř. Možná že bych z něj dokázala něco vytáhnout. Pár střípků informací, které by mi pomohly rozseknout mé dilema. Stačí, když se mi podaří k němu nenápadně přichomýtnout a dát se s ním do řeči.

Vytrhnu jedné z procházejících dívek karafu s vínem a odhodlaně vyrazím ke stolu. Velitel se dívá opačným směrem, a tak mě nevidí přicházet. Srdce mi divoce buší a potí se mi dlaně, div mi karafa nevyklouzne na zem.

„Vino, pane?“ podaří se mi protlačit sevřeným hrdlem. Velitel Drusus se překvapeně otočí a změří si mě zkoumavým pohledem. Pokorně sklopím oči a potlačím v sobě nutkání zmizet.

„Můj pohár je plný, *Zofos*,“ odvěti nakonec pobaveným hlasem. Překvapeně vzhlednu. Použil slovo mých předků. Jejich jazyk před desítkami let nadobro vymřel a byl nahrazen jazykem lidí ze západu, díky kterým můj lid přežil období po zmizení bohů, kdy naše

země zničila řada přírodních katastrof. Lidí jako Drusus. Ale ztráta národního jazyka je jen malá daň za přežití.

Sama znám jen několik slov, která se houževnatě drží v naší každodenní mluvě. *Zofos* znamená temnota. Strýc to slovo často používal, když nám v dětství vyprávěl tajuplné příběhy o mytických tvorech minulosti.

„Měla bych se urazit, pane,“ odseknu možná až příliš ostře, když si uvědomím, že na mě stále upírá pohled. Možná jen čeká, až mu zmizím z očí.

„Nemyslel jsem to zle,“ omluví se a usrkne víno z poháru. Na tváři mu stále pohrává pobavený úsměv. „Jen máš krásné černé oči.“

Zmateně se nad jeho nevydařeným pokusem o flirt zamračím. Je to poprvé, co mi cizí muž složil kompliment.

„Viděl jste někdy stvůru z Labyrintu, pane?“ zeptám se bez vytáček, abych zakryla rozpaky. Vojáci sedící naproti se k nám se zájmem otočí. Raději ztlumím hlas. „Víte, jak vypadá?“

Oči se mu podezřívavě zúží. „Proč to chceš vědět?“

Několik okamžiků mu opětuji upřený pohled. Nakonec se rozhodnu říct pravdu, přestože to není pravý důvod mého zájmu. „Můj bratranec se chystá do Labyrintu, pane. Mám strach o jeho život.“

„Ach tak,“ odvěti a napětí v jeho tváři se rozplyne. S odpovědí však zaváhá. „No, řekněme, že se ke mně dostala spousta povídaček. Co je na nich pravdy, to netuším. Já v Labyrintu nikdy nebyl. Navíc jsem tu letos poprvé.“

„Děkuji, pane,“ přikývnu a postavím džbán s vínem na stůl vedle jeho poháru. Je mi jasné, že víc z něj nedostanu. Bez dalšího slova se otočím a vyrazím pryč, jako by se ta krátká konverzace nikdy neodehrála. Když se proplétám mezi tančícími páry, stále cítím na zádech jeho pohled.